

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Capitularia Regvm Francorum

Additae sunt Marculfi monachi & aliorum formulae veteres, & Notae
doctissimorum virorum

Baluze, Etienne

Parisiis, 1677

Karoli M. epistola increpatoria ad monachos sancti Martini Turonensis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-19366

Et qualiter Dominus talium criminum patroribus ultices poenas per Sarracenos & alios populos venire & servire permittit, cunctis earum gesta legentibus liquet. Et nisi nos ab his caveamus, similia nobis supervenire non dubitamus, quia vindex est Deus de his omnibus. Quapropter sciat unusquisque nobis subiectus quia qui in

uno ex his repertus atque convictus fuerit, & honores, si habet, omnes perdere & in carcerem se usque ad justam emendationem atque per publicam poenitentiam satisfactionem retrudi & ab omni fidelium confortio fieri alienum. Valde enim cavenda est illa fovea in quam alios cecidisse cognovimus.

Epistola increpatoria ad monachos sancti Martini Turonensis, jubens uti Clericum Theodulphi Episcopi Aurelianensis, qui ad illos post publicum Episcopi sui iudicium confugerat ut se poenae subtraheret, ei reddant.

Nunc primum edita ex veteri codice MS. bibliotheca Colberinae.

EPISTOLA DOMNI KAROLI IMPERATORIS AD ALBINVM
MAGISTRVM ET AD CONGREGATIONEM SANCTI
MARTINI MONASTERII MISSA.

IN nomine Patris & Filij & Spiritus sancti. KAROLVS. & reliqua. Albino venerabili magistro & omni congregationi monasterij sancti Martini. Pridie quam ad nostram praesentiam a vobis missa venisset epistola, adlatæ sunt nobis litteræ a Theodulfo Episcopo missæ querimonias continentes de inhonoratione hominum suorum, & non tam illorum quam Episcopi hujus civitatis vel contemptu iussionis imperij nostri, quam iussionem de redditione cujusdam Clerici de custodia ipsius elapsi & in basilica sancti Martini latitantis sub nostri nominis auctoritate conscribere iussimus; cujus etiam nobis exemplaria misistis, in quibus nos nequaquam injuste aliquid decrevisse, ut vobis visum fuit, putamus. Sed cum utraque epistolas, vestram scilicet ac Teodulfi, nobis relegere fecissemus, asperior multo nobis & cum iracundia composita vestra quam Teodulfi videbatur epistola & in nullo erga illum caritatis condimento resperfa, sed potius quasi reum defendens & Episcopum accusans, & sub velamine quodam celati nominis continens vel posset vel admitti ad accusationem deberet; cum hoc omnino & divina & humana lege sancitum sit, nulli criminoso alterum accusandi dari licentiam, quamquam a vobis ad hoc defensus & conservatus sit sub obtentu iussionis nominis nostri; ut qui jam accusatus & in conspectu populi civitatis sue

judicatus est accusandi locum habere Cæsarei nominis appellatione deberet ad exemplum beati Pauli Apostoli, qui apud principes Judææ a gente sua accusatus, sed nondum judicatus, Cæsarem appellavit, & ab eisdem principibus ad Cæsarem iudicandus missus est. Quod nequaquam praesenti negotio convenit. Paulus enim Apostolus a Judæis accusatus, sed non iudicatus, Cæsarem appellavit & adire permittus est. Hic vero infamis Clericus & accusatus, & iudicatus, & in custodia missus, & de custodia elapsus, basilicam, quam nisi post poenitentiam ingredi non debuerat, contra legem ingressus, & adhuc, ut fertur, perversè vivere non cessans, ut dicitis, sicut Paulus Apostolus Cæsarem appellavit, sed nequaquam ut Paulus Cæsarem aditurus est. Illi enim apud quem accusatus, & a quo iudicatus atque in custodia missus est, & de cuius custodia evasit, præcipimus ut reddatur, & ille cum ad nostram audientiam sive vera sive falsa dicentem adducat: quia non decet ut propter talem hominem nostræ primæ iussionis ulla fiat immutatio. Sed & valde miramur quor vobis solis visum sit nostræ auctoritatis sanctioni & decreto contraeundum, cum liquidò pateat & ex consuetudine veteri & ex constitutione legum alterum decreta recta esse debere, ne cuiquam permittum illorum edicta vel statuta contemnere. Et in hoc satis mirare

nequivimus quòd illius scelerati hominis precibus quam nostræ auctoritatis iussionibus obtemperare maluistis, cum nunc clarissimè liqueat cum eodem homine amorem discordiæ & inruptione caritatis de hoc loco vetuit egredi. Ipsi quippe nos, qui congregatio hujus monasterij ac ferveri Dei, & utinam verè, dicimini, qualiter jam crebrò vita vestra à multis diffamata est, & non absque re. Aliquando enim monachos, aliquando Canonicos, aliquando neutrum vos esse dicebatis. Et nos consulendo vobis, & ad malam famam abolendam, magistrum & rectorem idoneum vobis elegimus & de longinquis provinciis invitavimus, qui & verbis & admonitionibus rectam vitam instruere, & quia religiosus erat, bonæ conversationis exemplo potuisset informare. Sed pro dolor

aliorum cuncta conversa sunt, & diabolus vos quasi ministros suos ad seminandam discordiam inter quos minime debebat invenit, scilicet inter sapientes & doctores Ecclesiæ; & qui peccantes corrigere & castigare debuerunt, cogitis ad peccatum invidiæ atque iracundiæ prorumpere. Sed illi, Deo miserante, nequam adfensum vestris malis suggestionibus præbituri sunt. Vos autem, qui contemptores nostræ iussionis extitistis, sive Canonici sive monachi vocamini, ad placitum nostrum, juxta quod præfens Missus noster vobis indixerit, nobis vos adfistere scitote. Et quamvis ad nos missa hic facta seditionis vos excuset epistola, venite, & condigna satisfactione inultum crimen eluite.

CAPITVLARE AD SALZ

Datum anno Christi DCCCIV.

INCIPIVNT CAPITVLA.

1. **D**E ordinatione Ecclesiarum.
2. De decimis & donationibus Ecclesiarum.
3. *Vt propter novas Ecclesias antiquiores suas decimas non perdant.*
4. De ordinandis Presbyteris.
5. De ingressu in monasteria puellarum.
6. *Vt in monasteriis puellarum ea solam infantes nutriantur que in eo loco perseveranturæ sunt.*
7. *Vt masculi in monasteriis puellarum non nutriantur.*
8. *Vt arma in monasteriis puellarum non deponantur.*

INCIPIVNT SVPRASCRIPTA CAPITVLA ET EORVM TEXTVS.

De ordinatione Ecclesiarum.

I. **V**T Ecclesiæ Dei bene constructæ & restauratæ fiant, & Episcopi unusquisque infra suam parochiam exinde bonam habeat providentiam, tam de officio & luminariis, quamque & de reliqua instauratione.

De decimis & donationibus Ecclesiarum.

Regino lib.
1. c. 72.

II. De decimis ubi antiquitus fuerunt Ecclesiæ baptismales, & devotio facta fuit, juxta quod Episcopus ipsius parochiæ ordinaverit omnimodis fiant donatæ. Et si per donationes Regum aut ceterorum Deum timentium bonorum hominum ad episcopata seu monasteria aliquæ res delegatæ sunt, & ex ipsis rebus antiquitus ad ipsas Ecclesias priores decimæ

datæ fuerint, ipsa antiqua donatio vel devotio firma & stabilis omnino permaneat. Tamen, ut supra diximus, decimas de ipsis rebus qui eas possidere videtur persolvat.

Vt propter novas Ecclesias antiquiores suas decimas non perdant.

III. Quicumque voluerit in sua proprietate Ecclesiam ædificare, una cum consensu & voluntate Episcopi, in cujus parochia fuerit, licentiam habeat. Veruntamen omnino providendum est ut aliæ Ecclesiæ antiquiores propter hanc occasionem nullatenus suam justitiam aut decimam non perdant, sed semper ad antiquiores Ecclesias persolvantur.

De ordinandis Presbyteris.

IV. Vt unusquisque Episcopus in sua parochia

Regino lib.
1. c. 56.
Barthold.
lib. 1. c. 7.
Ivo par. 1.
cap. 9.
Gratia 16.
c. 1. c. 44.
Quicun-
que.